

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

GRUNDLAGD AF FRITHIOF HELLBERG

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: JOHAN NORDLING.

Uppsvensk september.

Af Fredrik Vetterlund.

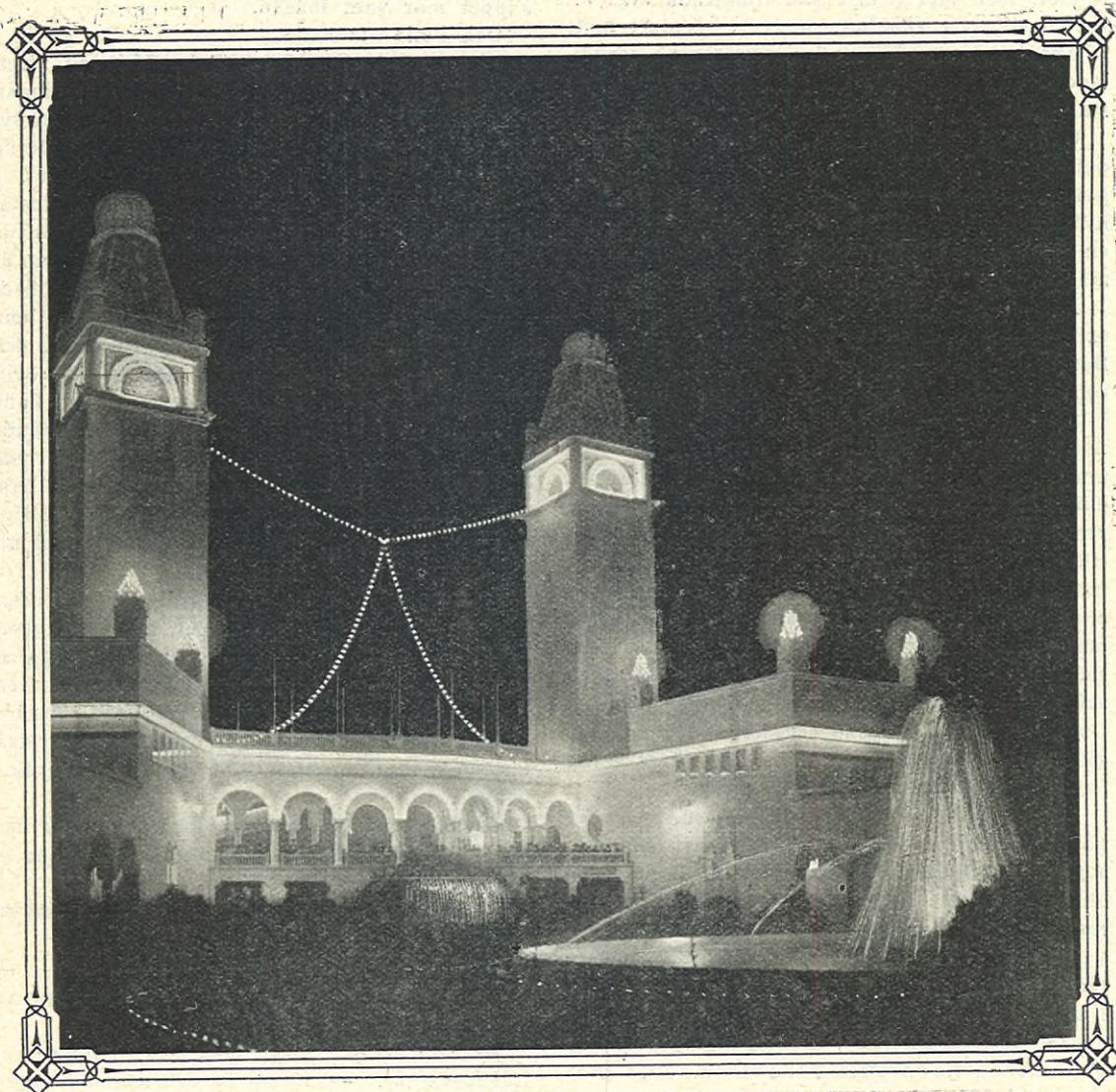
HUR VARMT dina skogar glöda,
mitt land, i höstens extas
och glida, gyllne och röda,
förbi kupéernas glas
— som speglar i lycklig enhet
septembers samlade makt:
dess kyliga himmelsrenhet
och lönnens och björkarnas prakt.

Se världen strålar, se världen!
Och söndag i dag det är.
Vi stanna. Den stålblå fjärden
anas med kobbar och skär.
Min nejd, du sänkes och stiger,
af gråberg och furor full,
och pelareskogen tiger
i mossa, mörkgrönt och gull ...

Det ställe, där tåget stannat,
— en dammig landsväg mest —
blir i dag ett nytt och ett annat
i ljusets förklaringsfest.

Låt den breda sig vidt, låt den smycka
de karga hållarnes krans,
din gyllene söndagslycka,
du stumma septembreglans!

Låt hvila långt öfver landen
ditt bristande leendes frid!
Låt mossan i skogen, låt stranden
och kobbarne lysa därvid!
Jag ser förgängelsens finger —
men rymden ett glas är lik,
och innerst i själen ringer
kristalliskt solig musik.

En illuminationskväll på Stockholmsutställningen. Utsikt öfver nedre gården från sjösidan. A. Blomberg foto.

De 7,000 lampornas kväll.

HÖSTKVÄLLARNA med sitt blåa dunkel börja nu sänka sig öfver "den hvita staden" ute bland Djurgårdsekarna. Men mörkret hinner knappast proklamera sitt herravälde bland utställningens hallar och minareter, förrän som genom ett trollslag ljusfloden från flere tusen lampor strålar fram ur utställningsstadens innandömen och skänker platsen en alldeles ny lockelse.

Och människorna företaga i den ljumma sensommarkvällen en massutvandring från staden, glada att för en stund få slita sig ur dess stenarmar, där nöd och svält gnaga i det tysta och bitterheten jäser i bakgatornas lömska ro.

Det är de 7,000 lampornas första kväll. Taktinnet kontureras ut af långa skimrande

ljusramper, från minareterna glimmar eld ur gluggarne, och mellan tornen hänger ett diadem af gnistor och ljusflakor.

Ljus i vattenkaskaden, regnbågsglans i fontänen, gräsmattorna som prickade af oräkneliga lysmaskar, och nere på strandpromenaden, där människomyllret är som tätast, kulörta ljusguirlander mellan träden, hvilka åstadkomma ett äfventyrsrike, där det enda som saknas är det poetiska äfventyret själf, ty det är lika sällsynt som en fågel i handen.

De 7,000 lampornas första kväll har redan åtföljts af flere liknande, och de bilda verkligen en vacker afslutning på vår lyckade utställning, hvilken, när den omsider stängt sina portar för sista gången, skall stå som en ljus sida i 1909 års eljes så mörka krönikabok.

På skönhetsens väg.

VÅR TID SÖRJER öfver sin fulhet och förstar efter skönhet. Det är det första och viktigaste steget på skönhetsens väg.

När vandraren rest sig upp, slängt renseln på ryggen och sagt farväl, alltid finner han vägen, om han vet målet. Han möter andra vandrare och frågar ut dem, hvad de veta om hans resas mål och hvar och en kan säga honom något vägledande ord. Äfven de, som leda honom vilse, göra honom endast skada till en liten tid, om han har målet klart.

Vår tid söker efter skönhet, ty fulheten har gjort den tungsint och vred, och många vandrare ha stigit upp och frågat efter skönhetsens väg. Där äro dock icke många samtida, som kunna gifva godt besked, ty de flesta äro själftva sökare.

Några mena, att skönhetsens väg är en enda, den som de själftva funnit eller ana, och de skriva vägledande regler för den sanna skönheten. Andra ha vidare hjärtan och tro, att skönheten kommer den till mötes, som vänder sin rygg till det fula och ett trängande hjärta till det sköna.

Jag kan icke döma, vill ej heller.

Mitt enkla skönhetsråd är blott ett negativt. Det leder ej fram till målet, men ej heller bort ifrån det, det sätter icke kronan på verket, men lägger kanske en sten till grunden.

Odlå ej det afgjort fula!

Människor, som kunna enas om tusen andra ting, skulle kunna strida från morgon till kväll om hvad som är "vackert" eller "fult" i detaljer — i byggnadskonst, i möbelstilar, i klädedräkt, i färger, i former, i allt, som faller inom skönhetsens ramar. Vi kunna tvista om god och dålig smak och kalla det ena skönt och det andra fult utan att någonsin öfvertyga eller öfvertygas. Dessa domar bli aldrig absoluta, endast individuella eller blott temporära, ty vårt omdöme om det fula och om det sköna växlar inom stora områden med smakriktningen hos dem, hvilkas eftersägare vi äro.

Men det finnes också stora områden, inom hvilka vår dom om fulheten blir absolut, där ingen tvekan råder och inga tvister behöfva uppstå eller kunna uppstå. Områden, där vår förkastelsedom skulle bli afgjord och enig, om vi lade dem fram till dom, men som nu så ofta gå oantastade, emedan vi anse dem falla utom skönhetsens ramar, ej vara värdiga att betraktas ur skönhetsens synvinkel.

Häri ligger ett stort missförhållande. Det afgjort fula tolereras på grund af den ringaktning, hvarmed vi betrakta det. Men vår vana att tolerera fulheten gör våra sinnen slöa för skönhetsens kraf, gör vår trängtan efter skönhet matt och tröttar våra fötter, så att de försaka att stiga upp och gå skönhetsens väg.

Detta oantastade fula, som fjättrar oss, är allt det smutsiga, mörka och grå, som vanan lärt oss att trifvas med, som vårt öga sett så ofta, att det ej erfar några sensationer vid dess åsyn, som vår tanke bundits vid så länge, att det skulle göra ondt i oss att lösgöra den.

Människan, som är den klokaste och skickligaste af alla de varelser, som bygga och bo på jorden, vanpryder henne mest med sina verk. Där människan gått fram, äro ofta spåren efter henne fulhet, vanprydning, orenlighet och snusk. Naturens renhållningshjon, rättor och

ohyra, följa henne ofta i skaror, utan att hon gör reda för sig hvad detta följande betyder.

Vi tala så gärna om smutsiga och orenliga djur, men få, om ens någon, bland dem lämnar så fula spår efter sin framfart som människan — därest hon icke som individ eller samhälle är genomträngd af skönhetsens ande och bekrigar fulheten äfven i dess lägsta och gröfsta, mest ringaktade former.

Det första steget på skönhetsens väg är att ej tolerera fulheten i dess absoluta, oomtvistade former, men låta hvarje sak framträda med all sin inneboende skönhet, med ett så stort mått af skönhet, som den under gynnsamma förhållanden kan utveckla. Så långt det står i vår makt.

Om vårt hem är ringa, vårt bohag torftigt, det område, som tillhör oss, begränsadt, så kunna vi dock göra mycket för att ej gifva fulheten rum, om vi blott tänka på, att han är en fiende, som vi genom ständigt vaksamhet måste hålla oss från lifvet.

Människan, som kallar sig "skapelsens krona" och borde vara naturens smycke, huru ofta framträder hon icke som en ful fläck på naturens sköna tafla.

Se på skördefolket på det blommande klöfverfältet eller i den böljande sädesåker! Hur underbart vacker är icke den halmgula rågen eller det guldgula hvetet, som böjer sig för vindan, hur form- och färgskön i sin varma, rika grönska står ej skogen, som inramar fältet, hur vackra stå ej hästarna i sin blanka, bruna eller svarta skönhet, hur glänsa ej liarne i solen, hur målerisk ter sig ej skördemaskinen i sin röda montering på sina höga hjul! Hvilken skönhetsmåttad sommartafla — om icke ... Om blott icke människorna störde den med sin glömska af skönhetsens kraf, sin ringaktning för fulheten i former, färger, rörelser.

Denna glömska är nutidens barn, mera än gångna tiders, ett barn af industrialistsamhället, som vant individen att betrakta sig själf blott som en kugge i ett stort maskineri. Den är ock resultatet af husflitens bortdöende. Fula och vanvårdade kläder och en vanvårdad kropp, förrådande ett arbetstrött och förbittradt sinne, i stället för sköna, smidiga former, härdade af arbete, men spänstiga i arbetsglädje. Hvar är den bländhvita skjortan, de hvita eller gula linnekläderna och den gula halmhatten, som förr på så många trakter utgjorde skördedräkten för männen, under det flickornas rosiga eller hvita "kråkor" och ljusta dräkter kommo dem att verka som lefvande blommor i det gröna eller gula? Hvar är den behagsjuka, som lockade ungdom af båda könen till så många små försåt för skönhetstörstiga ögon? Har den alldeles öfvergifvit hvardagslifvets väg och blifvit till en kåpa, som drages på på lördagskvällen, om ens då? Är detta en af orsakerna till att arbetet blifvit så tungt och så skrämmande?

Blir icke lifvet mera trist än det behöfde bli för stora lager af vårt folk, därför att det ter sig så skönhetsfattigt, formlost och färglost i arbete och hvardag, därför att fulheten icke bekämpas i dess enklaste och mest oförtäckta former? Det första steget på skönhetsens väg är förvisso att ej ringakta fulheten i dess gröfsta manifestationer.

ELSA TÖRNE.

OM DET är sant som någon har sagt att hvarje skraddare bär inom sig fröet till en filosof, så var Olle Starks yngsta pojke inte född till skraddare. Han var en glad, frisk, munter själ, som långt hellre klef omkring i skogen med bössan öfver axeln eller fiskade och sköt sjöfågel ute bland skären än han satt uppkrupen på skraddarbordet bredvid sin far. Det fanns, tider då han talade om att gå till sjöss eller resa ut för att gräfva guld. Då gnatade hans mor och grät och Olle stark skrattade sitt bullrande skratt, visade på sin bastanta kroppshyddå — han väjde hundratio kilo utan både prässjärn och sax — och sade: — Stanna du hemma, Pelle, det mår du bäst af. Och så — tillade han hviskande — slipper mor vara ledsen.

Och Pelle stannade.

Så dog Olle Stark och Pelle öfvertog rörelsen, kunderna, moderns underhåll och stugan bland björkarna. Och alla de andra åtta syskonen, systrarna med sina män och bröderna med sina hustrur, kommo hem till arfskiftet.

Det var inte mycket att dela. Anna, den äldsta, höll på att modern måtte få sitta i orubbadt bo.

— Det kan man väl tänka sig att mor, som är gammal, inte kan trifvas med att se allting sköfladt och spridt för alla himmelens vindar, sade hon.

Pelle teg körde händerna i kavajfickorna och suckade. Han var yngst i flocken och ogift och blodet brände. Han ville ut. Han hade haft en svag förhoppning om att modern skulle taga sin tillflykt till något af de gifta barnen. Nu, när alla tycktes taga för afgjort, att han, som alltid varit hemma, fortfarande skulle blifva moderns stöd, kom han sig icke för med att säga emot.

Alla hade nickat bifall till hennes ord utom äldste brodern. Det fanns en antik väggspiegel i förgylld ram, hvilken han för många år sedan i sitt stilla sinne utsett åt sig, samt en silfverskål, en antik pjäs, som utgjorde hans hustrus förtjusning. Och stugan borde kunna flyttas, tomten med tillhörande jord var nu värd mycket pengar.

— Det där är jag inte med om, sade han därför. Då får du åtminstone lof att lösa ut oss ur jorden.

— Det kan jag inte, svarade Pelle med ett stilla löje. Det vet du nog.

— Nå, då får du, ta mig tusan — — — Modern började gråta och det var nära att Anna gifvit Johan en örfil.

— Din valp! sade hon. — Valpen var trettiosex år. — Hvem är det som har skött dig från det du var en knytnäfve hög? Kinkig var du och klen och tjöt gjorde du som ett lokomotiv, och jag bar dig och vakade för dig och släpade på dig, tills jag blef både sned och vind. Det har jag förresten gjort med er alla.

— Hon såg sig utmanande omkring i flocken. — Och nu, kantänka, när ni fått ben att stå på, då sätta ni näsan i vädret! Mycken tack har inte jag fått, men så sanna mina ord om mor kommer ur den här stugan och den här björkdungen medan hon — och jag — lefver! — Anna har rätt! sorlade de yngre och Johan såg sig nu efter en bundsförvant.

— Du är ju hennes förmyndare, hväste han åt svågern. Kan du då inte se hur helsikes galet det här är?

Anna såg hänfullt på sin man.

— Nåå?

— Jag kan inte inse annat än att Anna har rätt, sade förmyndaren helt fogligt. Och jag tycker inte det är lönt att ställa till skandal för så litet.

Brännblåsor och Brännmär.

Vid lindrigare brännskador förhindras uppkomsten af brännblåsor genom salubrinomslag; å svårare brännskador bör Salubrin användas utspädt med minst två delar vatten. Å brännmär användes Salubrin utspädt med ca 3 delar vatten och såret behandlas med ett af en dylik blandning fuktadt tygstycke intill dess svedan upphört. Vid fortsatt behandling bör afdunstningen förhindras, hvilket lämpligen sker medelst gummitaft, så att tygstycket icke klibbar fast vid såret. Salubrin tillhandahålles i Färg-, Specceri- och Parfymanfärer. Partilagrar hos Geijer & C:o, Akademiogränd 1, Stockholm.

IDUNS MODELLKATALOG

Oumbärlig för alla sömmerskor och för alla hem. Fyra rikhaltiga säsonghäften årligen. Koloreradt omslag. Prenumerationspris 2.20 för helt år — 60 öre pr häfte.

— Nej, det gör inte jag heller! utbrast Johan. Det är skandal nog att den där kycklingen inte skall behöfva ta ett tag för att få bo och bröd.

Kycklingen, som intet högre önskade än att få sträcka ut öfver vidderna, sade inte ett ord. Johan for sin väg i raseri och de andra i lugn och dagarna flätade sig åter till en ändlös, flack rad. Det gick en sommar, en höst och en vinter, och det blef vår igen.

Det är besynnerligt med våren. Den föder heta, tunga tankar och ljus, kväfvande längtan och tillvaron blir en besynnerligt överklig trånad efter framtiden. Pelle satt på sitt bord och såg vårhimlen lysa blå mellan björkarnas nakna bruna kvistar. Allteftersom knopparna slogo ut blef han ensligare till sinnes och en kväll, då de hvita stammarna höljts i täta, gröna flor, tog han sitt horn och blåste en glad låt. Funk, jakthunden, som varit borta i två dagar kom gladt sättandes öfver gårderna vid den välbekanta signalen. Han blef lurad på konfekten — det vankades intet jaktäventyr den gången. Pelle band honom vid förstuknuten.

— Nu stannar du hemma hos mor, sade han. Jag går bort ett tag. Så gick han till granssocknen, kom åter och gick igen. Folk sade att han friade till en flicka, som många andra ville ha men som ingen fick. Det var en glad tös och vacker med, fast fattig. Det sades att den stora Bergagårdens ägare, Kjell Mattson, friade till henne, men ingen visste besked och pratet tystnade, då Kjell helt tvärt for till Amerika. Det var ett par falska växlar och Bergagården gick sin kos.

Alma, Kjells syster, som såg sitt arf i gapet på broderns fordringsägare, var en lugn själ. Hon sökte genast en själfständig verksamhet och så satte hon upp ett finbageri i närheten af Pelles hem, eftersom det i den socknen fanns mera folk och rörelse — trodde man. Ingen kunde ju veta att det var för den muntre skräddarens skull. Vid samma tid gaf den vackra Calla Pelle sitt ja.

— Du blir väl snäll emot mig? sade hon en kväll med bön i rösten, ledd af den slafvinneinstinkt, som ännu lefver hos en del af folkets kvinnor och låter dem betrakta det som en ren förtjänst hos mannen, om han ej är brutal emot dem.

Pelle såg henne högtidligt in i ögonen.

— Förr skall månen bli grön än jag blir elak mot dig! — och så kysste han henne.

Två veckor senare voro de gifta. Det var en munter sommar i stugan bland björkarna. Så goda dagar hade gamla mor Stark aldrig haft, fast det nog blef en smula tråkigt — hon fann rakt intet tillfälle till gnat. Calla var duglig och kvick och glad, men svärmodern öfverraskade henne mer än gång i tårar. Eftersom detta ej kunde skrivas på den godhjärtade Pelles räkning, antog gumman att det var missräkningen öfver att ha blifvit gift med en fattig man och det alstrade hos henne ett doldt agg till sonhustrun.

Så blef det vinter. Pelle gick ofta på jakt och blef en gång borta i två dagar. När han vid hemkomsten hvisslande ryckte upp köksdörren, vände modern sig förskräckt om, där hon satt vid spisen.

— Hysch! Stäng dörren, din tok — du förkyler pojken din!

Det svindlade för Pelles ögon — han sjönk ned på vedbänken med jaktväskan ännu på axeln. Truls lade tassarna i gummans knä, gnällde af glädje och försökte slicka den lille.

— Är det — är det en riktig pojke? framstötte Pelle. Och Calla?

Gumman skrattade, i det hon knöt ihop pojkens mössband och svepte filten om honom.

— Prätigare pojke skall man leta efter, sade hon, i det hon reste sig och hennes ansikte plötsligt slog om från stolthet till bestraffande allvar.

— Sju månader ha ni varit gifta. Jag tänkte bättre om dig, Pelle. Jag trodde att du skulle hålla din trolofvade i ära tills hon blef din hustru.

Pelle steg upp, gick fram och tog det sofvande barnet ur moderns armar. Hans ansikte var blekt, men han log då han såg på sonen.

— Har ni sagt det där åt Calla, mor?

— Nej, mumlade gumman. Hon sade ingenting mera i ämnet, hon såg ändå att det var bäst att aldrig mera tala om detta.

Pelle snodde rundt på golfvet med den lille.

— Hi, pojken min! Till sommarn får jag jaktkamrat.

— Tok! ropade gumman. Tänker du ta lifvet af honom?

— Åhnej. — Det var en baddare ett kunna sofva! Hurudana ögon har han!

Och han lämnade den trots allt detta ännu sofvande gossen åt modern och smög på tå in i Callas rum.

— Det var en präktig pojke du gett mig — den ska du ha tack för! — Så kysste han henne varligt, men då vände hon bort hufvudet och brast i gråt.

Han tog hennes hvita, tunna hand mellan sina kraftiga.

— Ännu är månen gul, Calla, sade han, strök henne öfver det lockiga håret och gick.

Calla kom upp igen och skötte sina sysslor som förut. Hon var blekare, blidare och stillsammare än förr, hon skrattade inte så friskt men hela hennes väsen blef innerligare. De firade smekmånad hela denna sommar liksom den förra, Pelle och hon men hon, grät aldrig numera. Gossen lade farmodern svartsjukt beslag på. Han frodades, var frisk och stor och han var Pelles ögonsten — näst hustrun.

Så gick ett år snabbt och Calla blef åter mor. Men denna gång var det en svag flicka för hvilken den unge modern gaf sitt lif. Dottern följde henne efter en knapp timme.

Pelle var fattigare än någonsin förut. Han glömde bort att skratta och han försummade sina kunder. Hela dagar ströfvade han omkring i skogen med Truls i sällskap, men han sköt föga. Det lockade och drog från världen långt bortom de mörka skogarna — men han satt fast. Callas minne — modern — sonen — sonen —

Det gick ett år — två. Gossen var stor och stark, modern tacklade märkbart af. Med en sorts yrvaken förväning förstod Pelle att också hon mycket snart skulle tagas ifrån honom. Och han såg bekymrad på den lille, som mötte hans blick med Callas vackra ögon — hur skulle han kunna reda sig utan ett par ömma kvinnohänder?

Alma Mattsons finbageri låg på andra sidan vägen och Lill-Pelle lärde sig snart hitta dit. Farmodern lät honom hållas, Alma skickade ju alltid ett af sina biträden hem med honom, själf hade han aldrig varit inom sedan Calla dog.

En dag, då Pelle kom hem från sjön med en knippa skjutna gräsänder i jaktväskan, gick han in i butiken i förbifarten. Där fanns ingen men i rummet innanför satt Alma med Lill-Pelle i knä. Gossens arm låg omkring hennes hals och hon kysste honom gång på gång med all den ömhet en ensam kvinna aldrig får visa. Så fick gossen syn på fadern och satte af ned med ett jubeltjut.

— Du tycker om pojken min, du? sade Pelle med en underlig lust att skratta.

— Ja — jag har väl liksom litet rätt till det, svarade Alma — och så brast hon i gråt.

Pelle kände en besynnerlig yrsel liksom en gång förut, på Lill-Pelles födelsedag. Han kastade af väskan, ställde bössan ifrån sig och gick in på kontoret, där Alma sjunkit ned i soffan.

— Alma! sade han. Hvad rätt har du?

Rösten var blid och Alma torkade sitt våta ansikte, men hon såg ej upp.

— Kjell anade det — sade hon lågt. Han bad mig se till henne. Jag behöfde det inte, du kom och du var nog. — Hon skälfde lätt. — Men sedan — sista hösten, när Caila själf trodde att hon skulle dö — då sade hon mig allt — hvad du varit för henne — och hon bad mig — hon visste —

— Hvad — hur — mumlade han meningslöst, med ett bittert minne af att honom hade Calla aldrig anförtrott sin dödsfruktan. Men då såg Alma upp och Pelle ryckte till som om en varm hand lagts på hans frusna hjärta — ty han hade sett kärlek i en kvinnas ögon förut, och han förstod plötsligt hvad Calla hade menat. Och yrvaket, lik en som vaknar ur en plågsam dröm, tog han hvad som var hans med kärlekens rätt — ett löfte för framtiden.

— Och du har vetat och tegat — hela tiden? sade han därefter.

— Jag älskade henne — och dig — sade hon enkelt och så kysste han henne på pannan och tog farväl.

Gumman Stark revolterade våldsamt emot denna nya framtidsutsikt.

— Styfemor? Ska du ge gossen styfemor? Aldrig, så länge jag lefver, hör du det! Har jag gifvit dig styffar, kanske?

— Så vänta vi då, Alma, sade Pelle, då han en kväll träffade sin trolofvade. Mor är gammal. Vi skola låta henne ha ro och frid i det sista. Vill du det?

— Jag kan vänta, sade Alma blidt, hon hade väntat långa år förut.

Pelle gick hem och satte sig att se på gossen, som sof sin trygga sömn.

— Annat än styffar lär du aldrig få, pojken min, men kärlek skall du aldrig sakna, mumlade han. Och Alma står dig närmast — närmare än farmor och jag.

Men han sade ingenting till modern om detta. Ty Callas minne var honom heligt, och han visste att kvinnor ha lätt för att tala och svårt att förlåta hvarandra. SIGNE RYDE.

Till Iduns läsare!

DEN ÄNNU alljämt pågående typograf- och bokbindarestrejken nödgar oss tyvärr att fortfarande utsända Idun i förminskadt format, och utbedja vi oss våra läsares benägna öfverseende med den ofrivilliga indragningen. Om de hade en aning om de svårigheter, som framställningen af äfven ett sådant reduceradt nummer innebär för det af hela sin personal öfvergifna tryckeriet, skulle de, därom äro vi vissa, hålla oss räkning för, att vi under så bekymmersamma förhållanden dock göra hvad vi kunna. Emellertid hoppas vi, att ställningen på arbetsfältet snart skall förändras till det bättre, så att vi åter kunna komma i rätt spår, och skola vi då ge våra läsare skäligt vederlag för de afdelningar och bilagor, som nu måst indragas.

Ett romanark af pågående följetongen, utgörande forts. från n.r 32, medföljer detta nummer.

Använd endast

KOCKUMS

PANSAR-Emaljerade
GJUTNA GRYTOR.
Giffria. Solida.

KALMAR ÅNGKVARNS A.-B:s
KALMAR 1:ma
- RISSTÄRKELSE -
OBS! Guldmedalj i London 1906.

tillverkad på landets modernaste stärkelsefabrik, utmärker sig särskildt för **hvit- het, renhet och styrka.**

Finnes hos hvarje välsorterad specierhandlare i hela riket.

Tre Uppsalamålare.

DET ÄR ICKE dagens Uppsala med spårvagnar, militärkaserner och andra moderna utsmyckningar, som afspeglas i den konst, hvilken de båda senaste veckorna upptagit väggytorna i Hallins utställningslokal. Man återföres i stället till den gamla Fyrisstaden, till studentlyrikens drömmande och äfventyrsglada Uppsala, då Gluntarne blefvo till och de små trähusen och gränderna nedanför dômen och Carolina rediviva voro det sprudlande ungdomslynnets pittoreska hemvist.

De tre konstnärerna heta B. Damm, P. Nilsson och M. Ihran, af hvilka dock endast de två sistnämnda hämtat sina motiv från Uppsala och den omgivande slätten. Damm är i främsta rummet porträttmålare och en verkligt talangfull sådan. Exempelvis hans självporträtt har

B.DAMM: SJÄLFPORTRÄTT

stora förtjänster såväl hvad karaktäristiken som färgen beträffar.

De bägge landskapisterna äro intressanta motsatser. Nilsson håller sig konsekvent till den mörka färgskalan, målar slätten, en stadsutkant eller en grändbit i höstlig kvälldager, någonting mörkt rostgult, som besitter mycken stämningstyrka och valör-must. Ihran däremot har mera lysande färger på paletten. Odinslund en vårafton med trädskelleten stående skarpt mot en glasklar luft, Dombron med Fyris i varm sommaraftonsbelysning,

P. NILSSON: GÄRD PÅ SLÄTTEN

B.DAMM: FLUCKA I HVITT

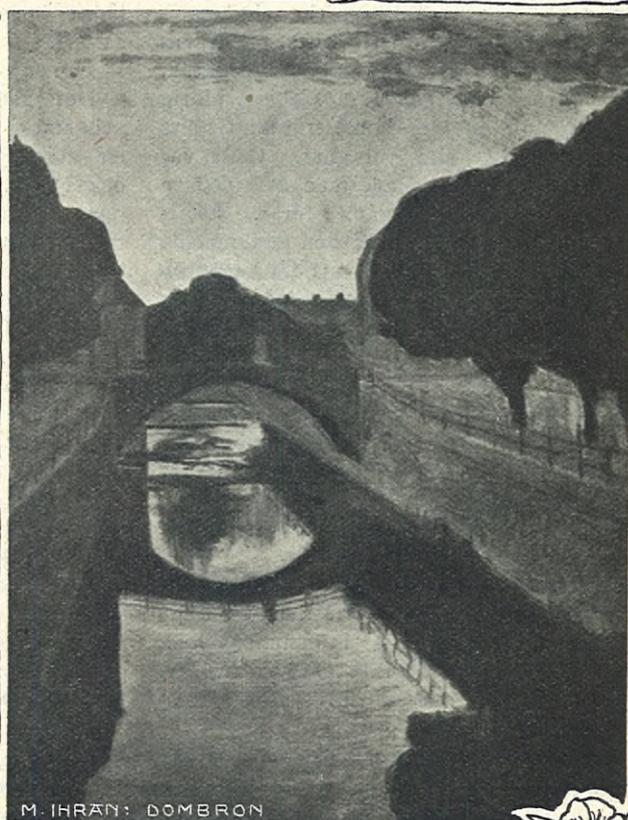
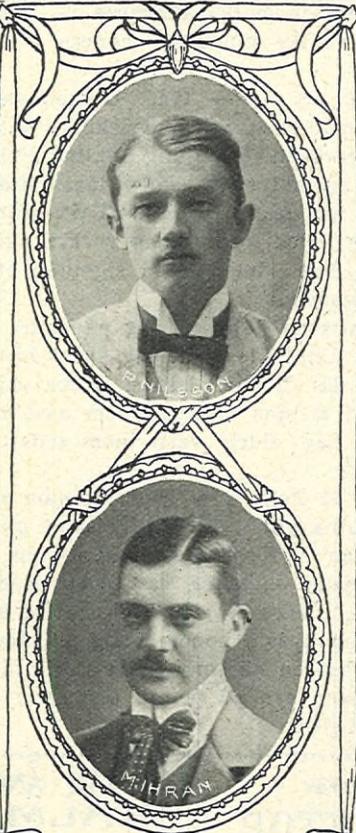
landsbygd i sol, Skytteanum med katedralens gotiska fialer och hvalfbågar i lätt halfdager o. s. v. äro hans motiv, behandlade, som sagdt, med koloristisk schwung, men med mindre djup i uppfattningen än hvad Nilssons dukar ådagalägga.

Som helhet är den lilla utställningen af stort intresse och förtjänar konstvännernas uppmärksamhet.

Den har ju från början framträdtt helt stilla, ej braskat med reklam, som sedan visat sig öfverdrifven. E. H—N.

M. IHRAN: SKYTTEANUM

M. IHRAN: DOMBRON

Från Rue de la Paix

DENNA GÅNGEN tycks det vara fråga om rama allvaret! Vi ha redan många gånger förut framhållit, att en kvinna med god smak och säker uppfattning alltid kan vara väl klädd, men vi medgifva också, att modet ibland kan lägga nästan oöfverstigliga hinder i vägen. Och till hösten ser det ut som skulle detta bli fallet. I fjol vinter voro moderna sådana, att det nästan icke var möjligt att få något riktigt fullt ur dem, om man använde ett skapligt tyg och sydde något så när värdadt, och det fanns, dess bättre, under säsongen en hel massa välklädda damer i vår goda hufvudstad. I år frukta vi det allra värsta? Hör bara! De släta kjolarnas tid måste sägas vara förbi, något dekorativt moment skall en kjol alltid numera ha, och redan detta är en farlig stötesten för dem, som icke äro ganska säkra i smaken. I de flesta fall skall denna dekorerings komma att bestå af ettdera något draperi, eller ännu oftare af en draperad eller på annat sätt skuren tunik. Kjolarne komma att påminna ganska mycket om dem man bar 1885, under turnyrtiden. Skärpet om höfterna med den stora rosetten just där man skall sätta sig återfinnes på en hel mängd modeller och har redan i ett par månader varit epidemi i Paris. Det skylar en skarf. Höftbesparingen sitter, ettdera den är veckad eller ej, tätt efter figuren, men nedanför skärpet är kjolen starkt plisserad och alltid ganska kort. De korta kjolarnes sfär kommer att utsträckas äfven till mera klädda klädningar och det blir nog många belåtna med. Lifven äro icke så mycket att säga om. Där tala våra bilder ett värtaligare språk. Om armarne kan konstateras, att de helt trängas tid är förbi, man ser till och med ganska vida blusärmar, för öfrigt finns det knappt

någon ärmform, som icke är representerad i det nya modet för vintern. Öfverplaggen bli långa och icke för vida, ungefär som vi redan sett dem under sommaren. När en parisiska just nu vill beskrifva sitt nya promenaddräktsunderverk för en väninna, säger hon om kappan: den är alldeles precis som ett skåp, och därmed anses idealet vara nådt. Det måste i så fall vara ett mycket högt och smalt skåp! Hattarne se ut att bli bäst, de bli fortfarande mycket stora och komma att gå mycket långt ned öfver hufvudet, mende ha en viss stil. De två hufvudgrupperna äro den mycket stora tocken, med rundt om uppvikt brätte, som på de spanska "boleros", samt den stora hatten, djärfvt uppsvängd fram öfver ögat eller i sidan. Klockor med ofantliga brätten ser man också. För att ibland befria nacken från dessa brätten, så att pälsboan kan få plats, har man på en del modeller helt enkelt vikt upp brättet i nacken, dock icke så att annat än hårfästet lämnas synligt. Och till sist, för att trösta er öfver alla de dåliga nyheterna: ni kan helt lugnt sy er promenadkjol, plisserad, som ni gjort under ett par år, det blir fortfarande den klassiska urtypen, som inga moder kan förtränga. GWEN.

till Strandvägen.

någon ärmform, som icke är representerad i det nya modet för vintern.

Öfverplaggen bli långa och icke för vida, ungefär som vi redan sett dem under sommaren. När en parisiska just nu vill beskrifva sitt nya promenaddräktsunderverk för en väninna, säger hon om kappan: den är alldeles precis som ett skåp, och därmed anses idealet vara nådt. Det måste i så fall vara ett mycket högt och smalt skåp!

Hattarne se ut att bli bäst, de bli fortfarande mycket stora och komma att gå mycket långt ned öfver hufvudet, mende ha en viss stil. De två hufvudgrupperna äro den mycket stora tocken, med rundt om uppvikt brätte, som på de spanska "boleros", samt den stora hatten, djärfvt uppsvängd fram öfver ögat eller i sidan. Klockor med ofantliga brätten ser man också. För att ibland befria nacken från dessa brätten, så att pälsboan kan få plats, har man på en del modeller helt enkelt vikt upp brättet i nacken, dock icke så att annat än hårfästet lämnas synligt.

Och till sist, för att trösta er öfver alla de dåliga nyheterna: ni kan helt lugnt sy er promenadkjol, plisserad, som ni gjort under ett par år, det blir fortfarande den klassiska urtypen, som inga moder kan förtränga. GWEN.

Modell Paquin. Klädning af pärlbesatt tyll, kapp i orientalistisk stil.

Modell Doucet. Klädning af silkesbroderad musslin.

Modell Marhal & Armand. Klädning af svart musslin och liberty, broderad med silkesblommor i relief.

DET STARKA OCH DET SKÖNA. Din spalt, min spalt och alla vackra flickors spalt.

Ritad och skriven af Waldeck.

Förtjusande Läsare!
Då nu storstrejken är nära sitt slut, torde det icke vara ur vägen att i minnet återkalla den omväxlande tillvaro, som de gångna veckorna bjudit oss. Här om skrifer just vittnet Sköngren till mig:
Bäste Broder!
Du önskade en skildring af mitt lif under storstrejken. Se här!

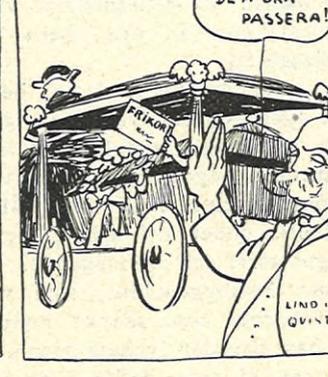
Måndagen den 2. Inköpte ett litet lager spirituosa i anledning af spritförbud.

Onsdagen den 4. Beväpnade mig med en revolver och en skinka samt ammunition därtill (till skinkan? W.)

Söndagen den 8. Gick på gatan och "störde storstrejkens gatufriä". Fick på moppe af Branting och kördes hem.

Onsdagen den 11. Körde en afliden tant med frikort till grafven. Lindqvist den ende sörjande.

Söndagen den 15. Spårvagnskonduktör. Ursparade.

Onsdagen den 18. Droskkusk. Skenade (skenangt!)

Söndagen den 22. Bröt efter socialdemokratiskt mönster ett aftal.

Onsdagen den 25. Bjöd hem några vänner, som entusiastiskt prisade den allmänna nykterhetens välsignelse.

Söndagen den 29. Beslöt att icke strejka mer.

Sådan är Sköngren!
WALDECK.

Lytets börda.

Berättelse af Hjalmar Höglund.

Belönad med hedersomnämmande vid Iduns romanpristävling 1908.

(Forts. från n:r 33.)

HAN RUSADE tillbaka till kassörens dörr — nej, den var stängd. Han försökte komma in genom en annan dörr, men äfven den var stängd, och under ett par timmars tid upprepade han förgäfvos då och då sina försök att komma in för att åtminstone ordentligt få tacka. Den hedersgubben hade väl ändå gått ut i staden, fast ingen sett det, ingen enda af alla dem han frågade.

Så kommo kamraterna till vid affärden.

“Ja, du Erik har ju alltid varit hans gullgosse,” sade “profeten”, när han fick kunskap om hvad som skett. “Och jag hörde det för resten på honom, den gången han höll sitt framtidsförhör med oss, jag hörde det på honom, att han innerst inom sig var både profet och målare och skald, fastän han låtit kassörskapet växa till ett tjockt skal kring den kärnan. De fem sedlarna ägnade han som gård åt sin ungdomshåg och sina ungdomsdrömmar.”

*

Många arbetsår följde på detta, år af utveckling och stadga, men Erik fann med grämlse, att de icke tillåto honom att gå rakt fram den väg hans håg utpekade, utan tvärtom tvingade honom att för lefvebrödets skull tätt och ofta göra afvikelser därifrån. Hans konstnärskap blef icke hvad han tänkt sig: en oafbruten framåtgång och fulländning, det sjönk understundom ned till rent dagspenningens arbete, som i grunden äcklade honom, men som han likväl nödgades sysselsätta sig med för att kunna lefva något så när hyggligt. Än vistades han en tid vid akademien och än ströfvade han omkring för studier och motiv och försökte sig på med större dukar, men återigen nödgades han ibland ägna sig åt teckningar för tidskrifter och bokförläggare och åt porträttbeställningar eller för att i rik mans hem utföra vägg- och skärmålningar och dylikt af mindre konstnärlig art. Summan af alltsammans var emellertid mera besvikelse än ära, mera bekymmer än konstnärsglädje.

Bäst lyckades han med sina hembygdstaflor. I dem lyckades han verkligen lägga in något af den stämning, med hvilken han tänkte på sin hemtrakt, något af det lifslevande lif, som han sökte ingjuta i allt sitt måleri, men som han så ofta under sitt arbete såg glida undan för något torrt och intetsägande. Det var också dessa hembygdstaflor, som väckt en viss uppmärksamhet och skänkt honom det smula rykte, han omsider lyckats vinna.

Ett par af dessa taflor hade han hängande i sitt föräldrahem, och de hade blifvit hans mors bästa ögonfägnad. Hon förstod dem bättre än den kallt granskande kritiken, ty hon såg dem med igenkännandets känsla, kände hvarje bild och hvarje linie de återgäfvos, och hon älskade dem både därför att de voro hennes sons verk och därför att de afbildade för henne kära ställen. Men när hon en dag under hans vistelse i hemmet åter stannade framför dem, låg det något ovanligt allvarsamt i hennes uppsyn. Hon hade den dagen granskat hans garderob och hans linneförråd, och den granskningen hade gifvit henne något att tänka på, som hon ovillkorligen sammanlänkade med hans taflor.

“Ja, konsten är onekligen något härligt och beundransvärdt,” sade hon, “men,” tillade hon med en bekymrad blick på honom, “ger den dig också hvad du bäst behöfver — lefvebrödet?”

Han kände sig obehagligt berörd af frågan. “Magert nog,” svarade han undvikande och lämnade hastigt rummet.

Han var van att ibland få höra ganska beska sanningar af sin mor, utan att han likväl plägade känna sig sårad därpå, men detta stack honom som ett nålsting. Det var ej svårt att förstå hvad hon menade. Konsten var i och för sig beundransvärd, men den lämpade sig ej för honom — just precis hvad han själf börjat tänka. Det var också därför hennes ord träffade, därför att han själf i tysthet närde hennes tankar. Bättre än hon förstod han nog att värdera konsten, men var han verkligen mannen att gå konstens väg. Motgångarna hade bragt honom till tvifvel om sin förmåga, och moderns ord blottade endast att tviflet var djupare, än han ens velat tillstå för sig själf. Han kände ibland ett behof af att någon liksom sköt honom i ryggen, för att han skulle kunna gå vidare, men när icke ens hans egen förstående mor gjorde det, då fanns det i hans tankar icke heller någon annan i hela vida världen, som kunde ha skäl att göra det.

Och Erik försjönk från den dagen i svärmodig sysslolöshet. Han stannade i hemmet i veckotal utan att taga hänsyn till, att han därigenom blef till tunga för sin mors starkt begränsade tillgångar. Han undvek allt umgänge, ströfvade helst ensam omkring ute i skog och mark eller låg utsträckt inne på sin soffa, ständigt behärskad af ett doft, resultatlöst grubblande, som ideligen mynnade ut i en vanmäktigt ursinnig fråga: Hvad skulle han taga sig till, hvar skulle han finna ett praktiskt arbete för att komma ifrån detta? Ett arbete, som pressade svetten ur alla porer, som tyngde och bojde ryggen om så gällde, blott icke detta sökande efter allmänhetens gunst, blott icke denna jäktan efter att komma i ropet! Konstnärskap — det var en lögn! Konstnärskap för fattigman var egentligen endast ett nesligt krypande för andras smak — fy tusan ett sådant yrke! Konstnärskap fanns endast till för dem, som hade medel nog att vara helt sig själfva i sin sträfvan . . . Och så på slutet vanligen en lönlös tanke, som han knappast tordes tänka ut: Eller kom det sig kanske af hans mindre goda syn? Var det ögats fel? . . .

Hade det varit förr, så skulle han ha meddelat sig med sin mor och kanske funnit lättad af hennes rikedom på tröst och hennes rent af underbara förmåga att kunna inge andra en ljus tro på lifvet, äfven när det var som oblidast. Nu kunde han det ej. Hennes ord hade sagt det och han kände det med sig, att hon från början icke gillat hans val af yrke och att hon säkerligen nu som bäst tänkte samma tankar och erfor samma bekymmer som han, och därför teg han. Ty det gifves dock tillfällen, då man känner det plågsamt att finna sig stå blottad inför en annan, äfven om denne annan är ens allra, allra närmaste.

Och han hade rätt. Fru Axner deltog nu i det bekymmer, hon dagligen läste i hans ansikte, men hon gjorde det på ett helt annat sätt, än han föreställde sig. Resultatet af hennes funderande blef något för Erik alldeles oväntadt, som kom honom att släppa sitt grubbel och åter spanna viljan till nya försök.

*

Käre gosse!

Först må jag då förklara, att det är med stöd af vår forna gransämja, som jag begagnar mig af denna intima öfverskrift, och jag hoppas, att du godkänner den.

Det är närmast för att göra dig ett förslag, som jag nu tilltkrifver dig. Jag har nämligen och visserligen ett par gånger sett dig omnämnd som artist och jag har sett några små teckningar af dig i tidskrifter, men icke en enda verklig tafla

af din hand, och jag har förvånat mig öfver denna din osynlighet. Hvarför söker du icke på ett praktiskt sätt göra dig känd? Jag skulle vilja föreslå, att du samlar dina taflor och utställer dem i boklådorna i den ena staden efter den andra. På det sättet ger du en vidsträckt allmänhet tillfälle att lära känna dig, och på det sättet får du också lättast köpare af dina arbeten, hvilket kanske är det allra viktigaste. Börja du här i staden, där du slitit ut dina skolpojkskor, och du skall få se, att ordspråket: ‘Ingen profet i sitt eget fädernesland’ icke alltid äger tillämpning.

Tänk på saken och följ mitt råd!

Din farbroderlige vän
Carl Björck.

Erik lade brevet ifrån sig och for upp från sin liggande ställning på soffan.

“Tjo, så är då den gåtan löst och slut med detta fördömda grubblande, och nu skall det bli folk af mig igen! Sannerligen, tror jag inte, att den hedersgubben spelar rollen af räddande ängel för mig — först fem hundra kronor vid studenten till de första stegen på den här banan och så nu detta välsignade bref som en fyrsignal i misten! Tack, gamle vän, tack för handräckningen! Den var synnerligen välkommen för mig nu i mitt druckningstillstånd och jag skall följa din fingervisning. Men hvarför i all världens dar har jag icke själf kommit att tänka på detta, ja hvarför? Men de dårar gå i ring, i ring, i ring . . .”

Och Erik sparkade af sig tofflorna och fick på sig ett par skor, så tog han af sig rock och väst och började tvätta sig med en känsla af att han vaknat upp ur en marriden slummer och behöfde något att friska upp sina pulsar med. Nu var han åter målmedveten och herre öfver hoppet, och oreflektadt kom i och med detsamma behofvet af att äfven till det yttre uppträda som sådan. Men medan han omsorgsfullt gjorde sin toalett, gingo tankarna tillbaka till den, som så oväntadt gifvit anledning till detta omslag i lynnet. — Denne gamle kassör Björck var dock en underlig karl! Det var ju han, som en gång talade de visa och nedgörande orden om artistbanan, och nu var det likväl samme gamle kassör, som gaf honom god fart framåt just på den vägen. Skulle gubben verkligen vara så ombytlig af sig till sina åsikter, eller förhöll det sig så, som “profeten” en gång sade, att kassören innerst till sitt lynne var både profet och målare och skald, och var det detta, som nu åter kom till synes? Nå, riktigt roligt i alla fall att höra den hedersgubben vara vid vigör och roligt att få återse honom och roligast af allt att höra honom ännu tänka på sin forne rumsgranne. Det var egentligen mera än han väntat sig. Den gången han erhöill den stora penninggåfvan hade han förgäfvos sökt att muntligen få tacka honom, och nu var det likväl flere år sedan dess. Den hedersgubben hade väl nu blifvit mera grå och gammal, hade förmodligen slutat med kassörskapet och fått pension. — Håll er till staten, pojkar, kom ihåg det . . .

När Erik kom ned i våningen, började han genast sorgfälligt packa in sina taflor, tog till och med de två taflorna på väggen och packade in äfven dem, och så meddelade han sin mor, att han tänkte taga alltsammans med sig till staden och anordna en liten utställning där. Han måste söka åstadkomma en vändning till det bättre. Lyckades han bara få sälja några af taflorna, så skulle han genast taga itu med nya. Det var hans bekante från skoltiden, gamle kassör Björck, som rådt honom till detta. Hon mindes väl honom?

Fru Axner log ett fint, dunkelt leende.

(Forts.)

Doktor J. Arvedsons kurs
Sjukgymnastik, Massage o.
Pedagogisk Gymnastik,
medför enligt kongl. maj:ts medgifvande
samma kompetens o. rättigheter som en kurs
vid Gymnastiska Central-Institutet.
Kursen 2-årig, börjar den 15 sept.
Prospekt på begäran genom D:r J. Arved-
son, adr. Strömsborg, Stockholm.

D:r E. Kleens

(ett-åriga) kurs i Massage o. Sjuk-
gymnastik (för damer) börjar d. 1
Okt. kl. 10 f. m. 2 tr. upp, n:r 37 Mös-
tersamuelsgatan. Prospekt begäres un-
der adress Saltsjöbaden.

Sydsv. Gymnastik-Institutets i Lund
kurs för utbildning af kvinnl.
sjukgymnaster och
gymnastiklärarinnor

börjar 18 sept. Prospekt g:m Kapten
J. Thulin, Lund. Medför samma
kompetens som Gymn. Central-Insti-
tutets 2-åriga kurs för kvinnl. elever.

Mélanogéne,

Diquemare — färgar hår, skägg och ögon-
bryn — håller färgen i månader. Endast i
Franska Parfymmagasinet,
21 Drottninggatan 21, Stockholm.

Vårda håret, om det är sjukt eller friskt,
och använd
Ziwertz' Extrait Vegetal
bästa hårkonserveringsmedel. Rekommen-
deradt af många läkare. Finnes till salu
hos frisörer och i parfymaffärer samt hos
Kongl. Hof Ziwertz' Ftr., Drottningg. 42,
Arkaden, Göteborg. Återförsäljare rabatt.

Damhårarbeten.

Peruker, Benor, Flåtor, Länkar m. m.
i tusental. Obs! Vi signera ej postpaket
med "Hår", Herr o. Fru E. MALMBERG,
58 Klarabergsgatan 58, Stockholm.

**Handväfda
Linneväfnader.**

Et parti äldre mönster af duktyger
1:ma hellinne realiseras till tillverknings-
pris tillfölje upptagande af nya möns-
ter. Prover och prisuppgift på begäran.
Kungsäters Linneväfveri, Kungsäter.

**BESÖK
Handöls Täljstens**

utställning 83 Birgerjarlgatan, Stock-
holm. Öppna spislar, kaminer, grytor
och pannor, prydnadssaker, urnor, vasor
m. m.

HANDÖLS TÄLJSTENS & VATTENKRAFTS A.-B.,
STOCKHOLM.

Riks. 101 80. Allm. 58 53.

Färska konfekt dagligen. Natur-
liga safter, alla
slag.
Franska Konfektfabriken, Göteborg.

BEGÄR ILLUSTRERAD PRISKURANT PÅ
DIABOLO SANDALER SANT SKODD.
SOM SÄNDAS GRATIS MOT 10 ÖRES PORTO
FRÅN J. GARTZ, KUMLA
FACK N: 1.

Broderiaffären,

24 Kommandörsgatan, 1 tr. Stockholm.
Största lager af Schweizerbroderier; Spet-
sar; Väfnader m. m.

Beställningar af underkläder emottagas.
Rikt försortiment till landsortan.

**En "bok om dekoration
och måtning" jämte full-
ständiga färgskalor sän-
des gratis och franko till
enhvar af Iduns läsarin-
nor,** som är intresserad av att med
ringa arbete och med lysande resultat
på otroligt kort tid själv måla och
lackera gamla och nya möbler m. m.
Insänd Eder adress till Le Ripolin,
24 Smålandsgatan; Stockholm.

Alla pianots 88 toner

behärska, om så önskas, våra världsberömda Autopianon *Steck, Weber, Rachals, Bechstein, Lipp, Rhönisch* m fl, som med sina rent häpnadsväckande mänskliga nyanseringsförmågor äro erkända som de förnämsta i världsmarknaden.

Betänk de oförgätliga musikstunder

Ni gå miste om, då Ni ej har ett sådant.
Vi innehafva första och enda specialaffären inom branschen i hela Norden och kunna därför tillgodose Eder med de bästa kvaliteter och senaste konstruktioner tillika med det största lager af musik, som ingen annan firma kan prestera.

Våra faekknuskaper

äro sålunda en verklig garanti, som vi kunna gifva våra kunder. Begär katalog "A" och vi gifva Eder alla önskade upplysningar.

AKTIEBOLAGET AUTOPIANO, Hamngatan 5 A, Stockholm.

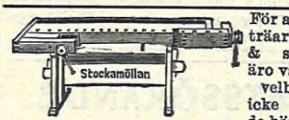
Serravallo
Kina Vin med Järn

Stärkande medel för svaga, blod-
fattiga och reconvalescenter.
Eggar aptiten, Stärker
nerverna, Förnyar blodet.
FÖRTRÄFFLIG SMAK.
ÖFVER 6000 ERKÄNNANDEN AF LÄKARE.
ERHÅLLES PÅ APOTEKEN.

J. SERRAVALLO - TRIESTE
(Österrike).

Blankgestalt
Världsbekämda
NEMO Corsetten

Generaldipot
Göteborgs Corsetmagasin
Tunggatan 48 Göteborg

För alla slags
tråarb., hem-
& skolsöjd
äro våra hy-
velbänkar
icke allenast
de bästa utan
äro de billigaste. Ill. prislista sändes på
begäran. Stockamöllans A.-B., Stehag.

NYSILFVER
I ma kvalitet, största urval.
Illustrerad prisurant gratis.
Hoffjuvelerare
K. Anderson,
16. Gust. Ad. torg, Stockholm.

Kurs i klädsömnad.
börjar den 15 sept. Elever mottagas dag-
ligen kl. 11-3. Upplys. Fredrika Bremer-
förbundets byrå samt i skolans lokal. Pro-
spekt på begäran. Skepparegatan 17. Allm.
tel 22453. Selma Wahlgren.

KARL H. NYMANS
SPECIALAFFÄRER
för
DAMUTSTYRSLAR
17 Hamngatan 17
43 Drottninggatan
Välsorterad
VÄFNADS-TRIKÅ & HUVITVÄRVARSTÅR

Kristinehamns Praktiska Skola.
(För män och kvinnor. Grund. 1878).
Hushållsafdelning med husmoders-
kurs.
Slöjdaafdelning: väfnad, sömnad, trä-
snideri, läderplastik m. m.

**Franska
Snörlifs-Sommeriet,
STOCKHOLM,**
Norrmalmstorg N:o 1, 21 tr.,
levererar snörlif
från 5 kr.
Begär prisurant

rekommenderas sedan 15 år tillbaka af
de flesta läkare och tandläkare.

**Katrineholms Matsalsmöbler.
Salongsmöbler.**
Stilfulla modeller i olika prislägen. Af mahogny, ek eller lackerad furu.
Priskurant gratis och franko. — Utställning i Stockholm n:o 6 Stureplan.
**Carl Fredriksons Träförädlings Aktiebolag,
KATRINEHOLM.**

**Husmodersskolan,
Karlavägen 1 A, Stockholm,**
börjar sin 3:dje termin den 15 sept. 1909. Undervisning i matlagning, bakning,
konservering af frukt och grönsaker, sjukmatlagning, uppköp, födoämneslära,
hushållens ekonomi, m. m. Flera olika kurser. Examinerade lärarinnor.
Förbereder inträde till lärarinnekurser i huslig ekonomi.
Prospekt, referenser och närmare upplysningar lämnas af undertecknad.
Mottagningstid 12-1. **Elsa Philip,** Karlavägen 1 A, Stockholm, Tel. Ö. 1310.

I HUSHÅLLSSKOLAN PÅ KNEIPPBADEN
börjar den 15 sept. en tre månaders husmoderskurs för bildade flickor efter Fackskolans
metod. Grundlig undervisning äfven i konstslöjd. Tillfälle till nöjen och idrott. Begär
prospekt. Porto bifogas. Adr. Villa Hults Hushållsskola, Kneippbadet. OBS! Ele
mottages äfven på månad.

Strengnäs Hushållsskola.
Ny kurs börjar d. 1 sept. 2 elevplatser lediga. Undervisning i matlag-
ning, bakning, syltning, födoämneslära, linnesömnad, konstsoömnad m. m.
Prospekt på begäran. Anmälningar mottagas af Fru M. Braune, Strengnäs.

Almedahls Försäljnings-Magasin,
Kungsgatan 55, Göteborg.
Levererar fullständiga Linneuppsättningar för bosättningar och
brudutstyrlar. — Se vidare vår annons i Iduns Modellkatalog

Edla Carlssons Privathotell
Rekommenderas.
Rikts 44 01, 72 59. Allm. 125 89, 195 19.
Frukostar, supéer serveras.
Rum från 2 kr., 1 och 2 tr.
Birgerjarlgatan 8.
(Spårvagn stannar vid porten.)

Största härvarande sortiment af
Svarta Tyger
Nyheter inkomma dagligen!
ATELIÉ FÖR SORGBESTÄLLNINGAR!
F. W. CAMPANIUS
43 Westerlånggatan 43

Thora Kulle, Lund.
Drottninggatan 33, (Stockholm).
Modernaste mönster till konströfnader och
broderier med hälsöm och hedeosöm. Nya
väfnadssätt. — Garner, silken kläde, boj,
hemväfd, växfärgad vadmal till arbeten
och nationaldräkter, hemväfdt linne i färger.
— Kurser i konströfnad, gobelin, konstsoö-
mad, hälsöm, skånsk knyppling, porslins-
målning m. m. Begär prospekt! — Väf-
skedar, spännare, skyttlar,

KLÄDNINGAR
tvättas kemiskt eller färgas af Örgryte Ke-
niska Trätt- & Färgeri-A.-B., Göteborg.
Snabb leverans! Vällgjordt arbete! Mode-
rata priser! Ombud i Stockholm: Sveama-
gasinet (Carl A. Thorell) Norrlandsgatan 6.

**Ärade
Damer!**
Kosmetiska medel för modern
skönhetsvård, såsom Skönhetspo-
mada, Fräkenpomada, Hårfärgnings-
medel, utrotningsmedel för misspry-
dande hårväxt, Skönhetsvälv, Puder,
Smink, Pasta för borttagande af lef-
verfäcker o. näsrodnad, svafvelpo-
mada mot "härekszem", Hudbalsam,
Tanderème o. Tandtinktur, Björk-
balsam, Orientalisk Liljemjolk, Eng-
elsk Colderème, Nagelpasta, Eau de
Cologne o. Parfym, Hårfärgnings-
medel m. m., som tillhör en fullt
modern hygienisk skönhetsvård. Pris-
kurant med rådgifvare o. bruksanvis-
ningar i förseddadt bref mot 20 öre
i frimärken till porto från
**Cederöths Tekniska Fabrik,
Gefle.**

TIDAHOLMS FANTASIMÖBLER
Många variationer. Begär prisur.
Tidaholms Bruk, Tidaholm.
Försäljningsmagasin:
Beridarebangatan 27, Stockholm.

Sparkasseränta
4 1/2 %
Köpmannabanken
Arsenalsgatan 9.

FOLKBANKEN
Hufvudkontor Klarabergsgatan 23.
Afdelningskontor Kommandörsgat. 25.
Depositions-Räkning } 5 proc.
Kapital-Räkning }
Sparkasse- o. Hushållsräkn. 4 1/2 proc.